

troede Menighed ved at fortolke Guds Ord efter Forgødtbefindende. Jeg har vist forøvrigt før fortalt Dem, at ogsaa jeg engang i mine yngre Dage forvildede mig paa de Veje, ad hvilke i vor Tid saa mange gaar den sikre Fortvivelse imøde. Endogsaa Verdensforsagelsens tornestrøede Sti, hvor Emanuel Hansted nu er gaaet tilgrunde, har jeg i Svimmelhed betraadt, forledt af den formastelige Tanke, at den Smertens tunge Vandring, som var Guds enbaarne beskaaren for Menneskehedens Synders Skyld — den skulde mir nichts dir nichts enhver Skrædder gøre ham efter. Men Gud ske Lov! Min jævne, gode Almueforstand fik efterhaanden Bugt med alle Hjertets Udskejelser, og det sunde, besindige Bondeblod, der ruller i mine Aarer, gjorde Oprør mod det hæslelige og gudsbespottelige Selvplageri. Ved min unge, livsfriske Hustrus Side — Gud glæde hendes Sjæl i Himmerig! — lærte jeg, før det blev forsilde, at takke for Livet, takke for hver Dag, jeg fik Lov at drage Aande, takke ogsaa for Sorgerne og Byrderne og de tunge Mismods-Timer, som dog altsammen gør et Menneskliv saa vidunderlig rigt og dybt og uendeligt. Ak ja, den gamle, gode Tid! Jeg søger ofte min Trøst og styrker mit Haab ved at tænke tilbage paa min Barndoms herlige Højtidsdage, paa en saadan klar, stille Søndagmorgen ude paa Landet, da Kirkeklokkerne ringede Helligdagsfreden ud over de grønne Marker og ind i de festligt stemte Sind; da Landsbyernes Gaardporte aabnedes, og de pyntede Bønderfamilier agede til Kirken i den velpudsede Stadsvogn med blankstriglede Heste . . . ikke for at høre interessant nyt af en „aandrig“ Prædikant, ikke for at være med paa det allersidste opsigtsvækkende fra Teologernes Forfængeligheds-Marked, men for troskyldigt at bekræfte den gamle Pagt, for som tillidsfulde Børn at samles i den fælles Faders Skød, synge til hans Ære, modtage hans Velsignelse og derpaa vende styrkede og beroligede hjem til Livets Alvor og Livets Glæde. En saadan Sjælenes Fred og Tryghed,